

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Πρώτα απ' όλα τα θερμά μου ευχαριστώ για τη συμπαράστασή σου και τα καλά σου λόγια. Η ώρα είναι σημαντική, έζησα ένα Σαββατο-Κύριακο πολύ έντονο, πολύ συναισθηματικό και νιώθω πολύ φορτισμένος ψυχολογικά, γι αυτό συγχώρεσέ μου την απουσία για σήμερα. Σου εύχομαι να φτάσεις τα πολλά τα χρόνια και να ζήσεις τη στοργή και και συμπαράσταση που έζησα στα ενενήντα μου χρόνια. Πρώτα τη στοργή από την οικογένεια, την παρουσία και συνεστιάση παλιών δοκιμασμένων φίλων και τις τόσο όμορφες εκδηλώσεις αγάπης από τόσο πολλούς.

Γι' αυτό σου στέλνω κάτι παλιό δικό μας το πρώτο ίσως από την κουβεντούλα μας την τόσο φιλική, την τόσο ειλικρινή και αψεγάδιαστη, από πονηριές και φιλαυτίες, την τόσο πλατιά που αγκαλιάζει όλη την παροικία. Την άλλη εβδομάδα, αν είμαι στον τωρινό το ψυχολογικό φόρτο, ίσως να σου πάρω....όλη τη σελίδα.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα καλέ φίλε, Εμείς σ' ευχαριστούμε επειδή έζησες 90 χρόνια και μάς έδωσες την ευκαιρία να τιμήσουμε εσένα, μα προπαντός την τεράστια προσφορά σου στην κοινωνία μας. Δεν είπα ούτε έγραψα «καλά» λόγια, την αληθεια έγραψα και μαζί μου συμφώνησαν εκατοντάδες αν όχι και χιλιάδες συμπαρόικοι που τούς άγγιξες με την καλωσύνη σου, με τις συμβουλές σου, με τη φιλία σου, ακόμη και με τα τραγούδια σου στις ραδιοφωνικές εκπομπές σου. Δεν θέλω να ζήσω πολλά χρόνια, αγαπτιέ Γρηγόρη, να σου μοιάσω ελπίζω και αν φτάσω τα 90 χρόνια να έχω την πνευματική σου διαύγεια και το πάθος σου για τη ζωή, έστω με τα αναπόφευκτα... ποναλάκια που και

8 TUESDAY 25 AUGUST 2009

*Αχ, πως χτυπάει κι αναφτεράει
τούτ' η καρδιά καμιά φορά
τώρα στα γεροντάματα...*

Κάπως έτσι το λέει Ο Μαλακάσης σε κείνο το ποιήμα τ' όμορφο...

Με το φίλο Γιώργο τα λέγαμε χτες βράδυ στο τηλέφωνο και θυμηθήκαμε τη ζωή στην παροικία σε άλλους καιρούς...

Φθίνουμε μου έλεγε σαν παροικία, δεν έχουμε τη δράση άλλων καιρών. Σαν παροικία, γιατί δράση και ζωή υπάρχει, κυκλοφορεί στους δρόμους. Οι νέοι πάντα έχουν τη ζωντάνια της νιότης. Σαν παροικία φθίνουμε.

Και θυμηθήκαμε πρόσωπα και γεγονότα του χτες. Τη δράση του δικού μας καιρού.

Τη Βέμπο που τραγουδούσε στο Δημαρχείο του Σύνδου, καθώς κι ο Γούναρης, αξέχαστες φωνές και μελωδίες. Κοντά τους, δίπλα και ισάξια φωνή, η δική μας Φωφό, η Φώφη Τζέμης Δημήτρη, η αγαπημένη ραδιοφωνική φωνή που μας έδινε ιδιαίτερη χαρά στη δίψα για ελληνικά εκείνου του καιρού.

Θυμηθήκαμε τον γραφικό τύπο τον κυρ-Γιαννάκη το Φακή, έναν κοσμοπολίτη, πολύγλωσσο και πολύγλωστο που βρέθηκε στα γηρατειά του σε τούτη την άκρη του κόσμου, σαν ψάρι που έλασε τα νερά του.

Το μπαρμπα Γρίβα που κυριαρχούσε στην παροικιακή ζωή.

Τα θεατρικά του Μαντουριόδη, τις διαλέξεις της Ελληνικής Λέσχης που

οργάνωσε ο Παΐζης. Τα ταξίδια του «Πατρίς», τη χαρά των πρωτοειδυμένων λιμανιών.

Θυμηθήκαμε τη νιότη μας, τον ενθουσιασμό και την ελπίδα που οδηγούσαν τα βήματά μας.

Και είμαστε ενωμένοι, ακόμα κι όταν έχουμε διαφορές. Ακριβώς γιατί είμαστε ενωμένοι, «δικοί», γι' αυτό τις έχουμε. Γιατί αν δεν νιώθαμε δικοί δεν θα μας ενδιέφερε η όποια ανωμαλία. Για τον ξένο δεν ενδιαφέρεσαι.

Και τώρα βλέπουμε πως πέρασαν τα χρόνια και...λιγοστεύουμε, γιατί δεν έχουμε συνέχεια, δεν έχουμε καινούριο αίμα και η επίδραση του περιβάλλοντος μας αποξενώνει από τις ρίζες.

Μας μένει η χαρά να βλέπουμε τη μάνα πατρίδα να προσοδεύει κι από φταχούλα να είναι μέσα στην Ευρώπη, Συνεταίρος.

Κι εμείς να βλέπουμε την αμοιβή του αγώνα μας, τις όποιες ανέσεις και χαρές στα γηρατειά μας.

Υστερόγραφο. Αυτά δεν τα μιλήσαμε με το φίλο Χατζηβασίλη (ή το θέλεις σκέτο Γιώργο;) τα περί γηρατειών. Αυτός ακόμα ζηψός κι αγέραστος και αφοσιωμένος στην προσφορά, που την έχει αναγάγει σε αποστολή. Να είμαστε καλά, έχουμε ζήσει μια ζωή σ' αυτή την όμορφη ελληνική Παροικία. Και έχουμε τις αναμνήσεις να μας απολογαϊδεύουν καθώς περνούν τα χρόνια.

Γρηγ. Χρονόπουλος

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΕΦΕΡΕ... Ο Κόσμος

Αχ, πως χτυπάει κι αναφτεράει τούτ' η καρδιά καμιά φορά τώρα στα γεροντάματα...

Ιστορία της Παροικίας μας, είναι ιστορία, έχουμε γράψει και γράφουμε την ιστορία του Ελληνισμού της Αυστραλίας.

Έχουμε δράση και επιτεύξεις ηγετικές και δημιουργίες που δεν τις έχει άλλη εθνικότητα σ' αυτή τη χώρα.

Ήρθαμε με δύσκολους καιρούς, αφίσαμε την πατρίδα καταστραμμένη από πολέμους ξένους και δικούς.

Ριζώσαμε σ' αυτή τη γη, είμαστε κοινωνία, δική μας κοινωνία, ανεξάρτητη. Μια κοινωνία με επιτεύξεις σημαντικές σε αναλογία με τις συνθήκες.

πολλοί νέοι τα νιώθουν. Θέλω να σ' ευχαριστήσω που με κάλεσες στην όμορφη συνεστιάση την Κυριακή το βράδι μαζί με τα αγαπημένα σου ανίψια και το θεωρώ μεγάλη τιμή που με συμπεριλαμβάνεις «στους παλιούς δοκιμασμένους» φίλους σου. Η δική μας φιλία αγαπτιέ Γρηγόρη, αποδεικνύει περίτρανα πως δύο άνθρωποι μπορούν να γίνουν καλοί φίλοι και ας μην μεγάλωσαν μαζί από παιδιά, ας μην έχουν τις ίδιες αναμνήσεις, ας μην γεννήθηκαν στην ίδια χώρα, ακόμη και αν διαφέρουν πολιτικά, κοινωνικά ή δεν ξέρω τί άλλο. Εμείς αποδειξαμε Γρηγόρη πως αυτά που ενώνουν δύο ανθρώπους

εξουδετερώνουν αυτά που τους διαχάζουν, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν μπορούμε να συζητούμε και επίμαχα θέματα για να λύσουμε τα προβλήματα τού κόσμου! Εγώ, οι συγγενείς και φίλοι σου, αγαπτιέ Γρηγόρη, θα περιμένουμε υπομονετικά τα επόμενα δέκα χρόνια για να σε γιορτάσουμε και αιωνόβιο και μην τολμήσεις να πεις ότι... γέρασες! Ο άνθρωπος δεν γερνά με το σώμα του που είναι εύθαρτο, αλλά με το μυαλό την ψυχή και όσο έχουμε υγιή μυαλό και ψυχή ποιος φοβάται τα γηρατειά; Στο μεταξύ, αγαπτιέ Γρηγόρη και ενώ πανηγυρίζαμε τα γενέθλιά σου, κο-

ντεύουμε να γιορτάσουμε τα γενέθλια τού Χριστού και η ερχόμενη Τετάρτη θα είναι η τελευταία μας επικοινωνία πριν τα Χριστούγεννα, μια λαμπρή ευκαιρία για αναμνήσεις από την μεγάλη γιορτή τής Χριστιανωσύνης, από εκεί που ήρθαμε και εδώ που φτάσαμε. Οσο περνούν τα χρόνια, τόσο περισσότερο αναπολώ εκείνα τα χρόνια τα δύσκολα αλλά και τού ονείρου, τής ελπίδας για ένα καλύτερο αύριο που δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε, γιατί αλίμονό μας, αλίμονο στον κόσμο αν απελπιστούμε και εγκαταλείψουμε τα όνειρά μας για έναν καλύτερο κόσμο...